

Arrest

nr. 240 001 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNES en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 januari 2019.

1.2. Op 21 januari 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 14 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben.

U werd op 26 maart 1978 geboren in het dorp Clarines, in de gemeente Bruzual, in de staat Anzoategui. U verhuisde toen u jong was naar Barcelona, ook in Anzoategui.

U maakte de lagere school af en werkte daarna in een autoverfbedrijf met uw oom. Daarna begon u te werken in een restaurant, terwijl u in de ochtenden aan de middelbare school studeerde.

Toen u 18 jaar oud was, ging het wapen van de bewaker van het restaurant per ongeluk af. U werd geraakt aan de rechterkant van uw hoofd. U herstelde, maar moest medicatie (onder andere Diphantoïne) nemen om epileptische aanvallen te voorkomen. U moest ook jaarlijkse onderzoeken ondergaan.

Toen u 28 jaar oud was, keerde u terug naar Clarines. U werkte er als verkoper van cassave en eieren. U huwde met N. M. A. (X). Jullie hebben een zoon, A. G. R. A., die in 2015 overleed ten gevolge van ademnood.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek kon u uw medicatie niet meer vinden in de apotheken. U kocht medicatie op de zwarte markt, maar deze bleek niet werkzaam te zijn. Doordat u geen medicatie meer vond, kreeg u epilepsieaanvallen.

Uw dokter verliet Venezuela omwille van de slechte situatie. U ging naar een nieuwe dokter, die u onderzoeken voorschreef. U ging hiervoor naar een staatsziekenhuis, maar de infrastructuur was dermate vervallen dat de onderzoeken niet konden worden uitgevoerd. U probeerde de onderzoeken ook bij privéklinieken te laten uitvoeren, maar uw economische middelen waren ontoereikend om de onderzoeken te betalen.

De veiligheidstoestand in uw wijk verslechterde en er werden vele vrachtwagens geplunderd die langs Clarines voorbijkwamen onderweg naar de kust.

Uw zus, die reeds lang in België verblijft omdat haar man hier werkt, bood aan u te helpen om naar België te komen.

U verliet Venezuela op 6 december 2018 en kwam op 7 december 2018 in België aan.

U deed op 16 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

Uw vrouw verliet Venezuela op 30 september 2019 omwille van de algemene situatie in Venezuela en uw vertrek uit het land. Ze deed op 16 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België (X) en heeft nog geen persoonlijk onderhoud gehad op het CGVS.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela te overlijden door een gebrek aan medische zorg. U vreest ook de algemene veiligheidssituatie en de slechte socio-economische situatie.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), en een bundel Belgische en Venezolaanse medische documenten (originelen en kopies).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aan ernstige epilepsie lijdt. Er werd u daarom aan het begin van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u de dossierbehandelaar moest verwittigen indien u zich niet goed voelde of een pauze nodig had (notities persoonlijk onderhoud, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

U haalt als motief voor uw vertrek uit Venezuela aan dat u door de situatie in het land geen behandeling of opvolging meer kon krijgen voor uw epilepsie. Dit is het gevolg van de algemene situatie in Venezuela: de openbare gezondheidszorg is in elkaar gestuikt en de medicatie is niet meer voorradig. U kan zich geen privégezondheidszorg veroorloven. Het gebrek aan medische zorg houdt geen verband met specifieke elementen van uw profiel (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). U hebt nooit politieke activiteiten uitgevoerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 4), noch is iemand van uw familie politiek actief (notities persoonlijk onderhoud, p. 7). U kende buiten de algemene veiligheidssituatie geen andere problemen in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 11-14). Er moet dan ook worden vastgesteld dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan

met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u samen met uw vrouw een bescheiden huisje hebt in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, 10). U leed wel onder de economische crisis en slaagde er niet meer in veel winst uit uw zaak te halen, aangezien de voedingsmiddelen duurder werden. U kon ook maar één maaltijd per dag nuttigen (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Uit verklaringen blijkt echter niet dat u het u onmogelijk was om in uw levensonderhoud te voorzien of te overleven. Uw zus, die in België verblijft, is trouwens bereid is om u steun te bieden. Dit blijkt uit het feit dat zij u vanuit België via tussenpersonen medicatie bezorgde en ook uw vliegtuigtickets naar België betaalde (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10, 13).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst staven, elementen die hier niet betwist worden. Uw medische documenten bevestigen uw medische problemen. Deze worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, sectie A, § 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals van de gegrondheid en de rechtmatigheid van de bestreden beslissing. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

"1. Het behoren tot een benadeelde klasse slachtoffer van discriminaties

Verzoeker is arm. Dit wordt door tegenpartij niet betwist. Hij behoort dus tot een bijzondere benadeelde sociale klasse in Venezuela. En deze sociale klasse is het slachtoffer van aanzienlijke discriminaties : moeilijke toegang tot voedsel, werk en gezondheidszorgen. Verzoeker legde zo in zijn verhoor uit dat hij maar één keer per dag kon eten. Wat betreft de gezondheidszorgen, legt hij uit dat hij niet kan betalen om verzorgd te worden. Aldus moet hij geneesmiddelen kopen om zich te verzorgen. De prijs van de

geneesmiddelen is echter exorbitant, zodat verzoeker tot deze geen toegang kan krijgen. Wat betreft de medische zorgen, blijven de openbare diensten in gebreke (zie infra) - zodat verzoeker genooddaakt is om beroep te doen op privé-ziekenhuizen, waarvan de prijzen zo onevenredig zijn dat hij tot hun zorgen geen toegang kan krijgen. Dat dit ernstige gevolgen voor zijn fysieke gezondheid heeft. In het kader van zijn verhoor legt verzoeker de moeilijkheden uit waaraan hij persoonlijk geconfronteerd werd om reden van zijn armoede. » Verzoeker citeert vervolgens zijn verklaringen op pagina's 8, 11 en 12 van de notities persoonlijk onderhoud CGVS.

Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat "Zo legt verzoeker nauwkeurig uit dat hij tot een bescheiden sociale klasse behoort, en dat hij daardoor gediscrimineerd wordt. De Gids van de UNHRC verklaart : " 77. Par «un certain groupe social», on entend normalement des personnes appartenant à un groupe ayant la même origine et le même mode de vie ou le même statut social. La crainte d'être persécuté du fait de cette appartenance se confondra souvent en partie avec une crainte d'être persécuté pour d'autres motifs, tels que la race, la religion ou la nationalité. 78. L'appartenance à un certain groupe social peut être à l'origine de persécutions parce que les prises de position politique, les antécédents ou l'activité économique de ses membres, voire l'existence même du groupe social en tant que tel, sont considérés comme un obstacle à la mise en oeuvre des politiques gouvernementales."

Bovendien woont verzoeker in een streek waar hij voortdurend in een stresssituatie verkeert en onrustig is om reden van de conflicten en plunderingen die er plaatsvinden. Zo legt hij op verschillende plaatsen in zijn verhoor uit dat hij leeft met de angst van het slachtoffer van gewelddadigheden te zijn in verband met de streek waarin hij leeft. Het CGVS betwist niet dat de streek van herkomst van verzoeker een hoge graad van gevaar vertoont. Zij acht gewoon dat deze graad onvoldoende is om artikel 48/4 §2 c) toe te passen. Er moet echter rekening gehouden worden met het geheel van de elementen die in het kader van de asielpprocedure worden vermeld. Op grond van deze elementen, moet het Verdrag van Geneve toegepast worden, en dient verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te krijgen. In ieder geval dient het verzoek geanalyseerd te worden vanuit het oogpunt van artikel 48/4 §2 b).

2. Het gebrek aan gezondheidszorgen voor de benadeelde sociale klasse

In het kader van huidig dossier bestaat er een werkelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de wet van 15 december 1980. Verzoeker lijdt ook aan ernstige gezondheidsproblemen. De gezondheidszorgen voor de personen zonder inkomen zijn rampzalig, zoals blijkt uit het verhoor van verzoeker hiermee persoonlijk werd geconfronteerd, en uit de volgende uittreksels van kranten en NGO's : "Comment se soigner dans un pays en crise ? C'est la question que se posent de plus en plus de Vénézuéliens. Le système de santé est défaillant, et c'est d'autant plus criant pour les habitants des quartiers populaires.(...) Carlos Prosper est médecin à l'Hôpital José Maria Vargas, à Caracas. « Il manque 90% de matériel médical et de médicaments, se désole-t-il. Les essais cliniques qui étaient effectués avant, ne le sont quasiment plus. Et en plus de la pénurie de médicaments, il y a aussi une pénurie des aliments donnés aux malades dans les hôpitaux. On est pieds et poings liés. On se sent impuissants. On ne sait pas quoi répondre aux gens qu'on est censé soigner. » (artikel van de krant Euronews - februari 2019). "Les malades au Venezuela font face à des douleurs aberrantes. Comme partout dans le monde, personne ne se rend compte à quel point la santé est précieuse jusqu'au moment où elle nous quitte. Sauf qu'ici, tomber malade équivaut quasiment à une condamnation à mort. Un docteur a accepté de nous montrer à quel point la médecine publique souffre au Venezuela, alors qu'elle était jusqu'à il y a peu une référence en Amérique latine. "Nous manquons de tout. Des objets les plus basiques comme les gazes, les gants, les sérums jusqu'aux équipements les plus lourds. Il est par exemple impossible de trouver des antibiotiques. Donc si un patient a besoin d'un médicament bien précis, et s'il n'est pas disponible ici, on doit dire au patient qu'il doit le trouver par lui-même. Et s'il n'y arrive pas, nous devons lui donner quelque chose d'autre, quelque chose qui ne convient pas à sa maladie. Et peut-être que même ce médicament là viendra à manquer à un moment. Donc on est souvent à court à la fois de l'essentiel mais aussi des instruments plus grands et plus complexes, comme ceux nécessaires à la chirurgie cardiaque. " (...) L'oncle de Nataly y est soigné depuis la semaine dernière. Elle nous confie son désarroi. "Lorsqu'on se retrouve dans cette situation, on voit vraiment la vraie crise à laquelle nous sommes confrontés. Des infirmières m'ont dit qu'elle avaient des antibiotiques qu'elles étaient prêtes à troquer contre du lait. C'est là que tu vois à quel point les choses sont compliquées au Venezuela, quand tu dois échanger de la nourriture contre des médicaments, parce que tu n'en as pas. Et je l'ai fait. J'ai échangé de la nourriture contre des antibiotiques. (artikel van de krant Euronews - februari 2019). "Le système de santé continue de se détériorer et a de graves conséquences sur la mortalité et la morbidité maternelles et sur la mortalité infantile. La propagation des maladies infectieuses, qui étaient auparavant maîtrisées, est au centre de la récente campagne de vaccination menée par le Gouvernement avec l'aide de l'Organisation panaméricaine de la santé J (Verslag van de Verenigde Naties maart 2019). "Pénurie de médicaments, manque d'eau, de nourriture, pannes du matériel : rien ne

va plus dans les hôpitaux, qui peinent à faire fonctionner leurs services. A cela s'ajoute la vie en dehors de l'hôpital rythmée par la crise sanitaire, alimentaire, migratoire. Une situation chaotique à mille lieux des promesses de l'Etat depuis Chávez : offrir des soins gratuits à tous, selon le modèle cubain. Chronique d'une faillite annoncée. (...) L'Enquête nationale des hôpitaux 2018 (ENH2018) 1 s'est penchée en mars dernier sur l'évolution des services de soins de santé entre 2014 et 2018 auprès d'une centaine d'hôpitaux, privés et publics. Le constat est édifiant : la pénurie touche tous les domaines. 55% des hôpitaux manquaient de médicaments en 2014. Ils sont 88% aujourd'hui. Mêmes chiffres pour le matériel médical. La radiologie subit des pertes plus lourdes encore : 81% des hôpitaux disposaient d'un scan Rx pleinement fonctionnel en 2014. Ils ne sont plus que 6% aujourd'hui... Enfin, aucun labo n'est opérationnel. " (Artikel van de Journal du Médecin - November 2018). "« Les Vénézuéliens fuient une situation épouvantable qui transforme des problèmes de santé qui pourraient être soignés en questions de vie ou de mort. Les services de santé élémentaires se sont effondrés et trouver des médicaments basiques est une lutte perpétuelle, ce qui a contraint des milliers de personnes à aller se faire soigner à l'étranger, a déclaré Erika Guevara-Rosas, directrice du programme Amériques d'Amnesty International. (...) D'après les organisations locales de défense des droits humains, le Venezuela connaît une pénurie de fournitures médicales comprise entre 80 et 90 %, la moitié des hôpitaux du pays ne fonctionnent pas et le nombre de professionnels de santé dans les établissements publics, en charge de 90 % des services de santé, a chuté de 50 %. " (Verslag van Amnesty International - maart 2018) "« Venezuela, that vital political will is hard to imagine. The country's health system is collapsing. Hospitals have closed or are operating at a fraction of their capacity, many without regular access to electricity or water. The public health infrastructure is so weak that in 2019, Venezuela had the world's steepest rise in malaria cases. Vaccine-preventable diseases such as measles and diphtheria have already returned long before the epidemic hit. " (Artikel van de website Human Right Watch - Maart 2020).

Uit al deze artikelen blijkt dat verzoeker, om reden van zijn lage inkomens, in geval van terugkeer geen toegang zal krijgen tot de gepaste gezondheidszorgen. Dat er een reëel risico voor zijn gezondheidstoestand bestaat. Hij lijdt aan ernstige epilepsie, met levensgevaar in geval van gebrek aan behandeling. Verzoeker voegt in bijlage medische getuigschriften die dit aantonen. Tegenpartij, die weigert om aan zijn verzoek te voldoen, heeft de in het middel beoogde beschikkingen geschonden. Het beroep is gegrond. La partie adverse en refusant de faire droit à la demande de protection subsidiaire a violé les dispositions visées au moyen. Le recours est fondé. De beslissing dient dus herzien te worden, en aan verzoeker dient de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden. Dat verzoeker zo de hervorming van de beslissing van tegenpartij solliciteert ».

Verzoeker vraagt het statuut van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneve of het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomend onderzoek terug te zenden.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Le journal du Médecin, Venezuela, le génocide silencieux, 22/11/2018;
3. Amnesty International, Venezuela. La crise des droits à la santé, hors de contrôle, contraint des milliers de personnes à quitter le pays;
4. Human Rights Watch, Venezuela's Health Care Crisis Now Poses a Global Threat, March 12, 2020;
5. Euronews, Venezuela: le (très) difficile accès aux soins; 04/02/2019;
6. Euronews, Insight: le système de santé vénézuélien est à bout de souffle, 22/02/2019;
7. Medische attesten.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: "COI Focus Venezuela: Situatieschets" van 15 mei 2020 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internetlink) en de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de landeninformatie aangebracht door beide partijen en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Uit verzoekers verklaringen blijkt hij om internationale bescherming verzoekt omdat hij door de situatie en de crisis in Venezuela geen behandeling meer kon krijgen voor de epilepsie waaraan hij lijdt sinds hij op 18-jarige leeftijd getroffen werd door een kogel (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Verzoeker verklaart dat hij geen geld meer had om medische onderzoeken in een privé-ziekenhuis of medicatie te betalen (notities, p. 8-9) en er geen materiaal meer was in het ziekenhuis waar hij vroeger onderzocht

werd voor de jaarlijkse scan van zijn hoofd (notities, p. 8). Daarnaast verklaart verzoeker dat er in zijn dorp Clarines elke dag plunderingen zijn van vrachtwagens en er elke dag gewoenshoten zijn (notities, p. 12).

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij arm is en tot een *“bijzonder benadeelde sociale klasse in Venezuela”* behoort en deze klasse het slachtoffer is van aanzienlijke discriminaties, stelt hij in wezen dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de armen in Venezuela. Artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”*. Hieruit blijkt dat om als een sociale groep te worden beschouwd de twee in artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden moeten voldaan zijn. *In casu* stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen weliswaar blijkt dat verzoeker weinig financiële middelen had en verklaart dat hij slechts éénmaal per dag kon eten en zich in een economisch precarie situatie bevond in Venezuela, maar toont verzoeker daarmee niet aan dat hij daardoor tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin behoort. Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt immers dat de diepe financiële en economische crisis alle lagen van de bevolking treft en dat de toegang tot socio-economische rechten zoals werkgelegenheid en gezondheidszorg voor de hele bevolking verder bemoeilijkt wordt door de hyperinflatie en de quarantaine-maatregelen ten gevolge van de coronapandemie.

Verzoeker toont niet aan, noch blijkt uit de informatie aangebracht door beide partijen dat de sociale klasse waartoe verzoeker verklaart te behoren, met name arme mensen, een eigen identiteit heeft in Venezuela omdat zij er als afwijkend wordt beschouwd en de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden. De loutere bewering van verzoeker dat de sociale klasse waartoe hij behoort benadeeld is en het slachtoffer is van aanzienlijke discriminatie op het vlak van gezondheidszorg, werkgelegenheid en voedsel en dat hij geen geld heeft om privé-klinieken te betalen, toont niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet voldoende financiële middelen heeft om medische verzorging te betalen, en dat zijn gebrek aan toegang tot gezondheidszorg in Venezuela te wijten is aan zijn financiële situatie en de algemene crisis in de gezondheidszorg zijn land van herkomst, welke geen verband houden met één van de criteria in de vluchtelingendefinitie. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat nergens uit zijn verklaringen noch uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat hij omwille van het behoren tot een sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin de toegang tot de gezondheidszorg zou worden ontzegd of dat hij om die reden gediscrimineerd zou worden. Naar het oordeel van de Raad stelt de bestreden beslissing dan ook terecht dat zijn medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart nooit politieke activiteiten te hebben gehad en dat niemand van zijn familie politiek actief is (notities, p. 4 en p. 7) zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker de toegang tot voedsel, gezondheidszorg of tewerkstelling omwille van zijn politieke overtuiging of één van de andere vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie zou ontzegd zijn of worden.

Wat de algemene veiligheidssituatie betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar verklaart bang te zijn geweest door de gewoenshoten in zijn buurt maar hier verder geen details over verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS en niet *in concreto* aantoont dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. De persartikelen en het artikel van Human Rights Watch bevestigen de desastreuze situatie van de gezondheidszorg in Venezuela en waarschuwen voor de impact van COVID-19 op de toegang tot gezondheidszorg en de ziekenhuizen in het land, wat in dezelfde lijn ligt van de informatie die wordt aangebracht door het CGVS in het administratief dossier en de *“COI Focus Venezuela – Situatieschets van mei 2020”* bijgebracht door de aanvullende nota van verwerende partij. De medische attesten tonen weliswaar de medische problemen van verzoeker aan, maar hieruit blijkt niet dat hij omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie de toegang tot gezondheidszorg zou zijn ontzegd.

Bovenstaande vaststellingen volstaan dan ook voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS en door verzoeker blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit *"artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* en dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name *"a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade"* wat volgens het Hof *"de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst"* (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problemen en de ineensstorting van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* Verzoeker dient zich, voor zijn aanspraken op een verblijfsvergunning op grond van zijn medische problemen, te wenden tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers' reële risico op ernstige schade omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela betreft, herinnert de Raad vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4

december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt (COI Focus 2020, p. 44). Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in extreme armoede in de zin van hoger geciteerde rechtspraak leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo verklaart verzoeker dat hij met zijn echtgenote een klein huisje heeft gebouwd met de hulp van zijn familie en schoonfamilie (notities, p. 10) en dat zijn moeder en vader nog in Venezuela verblijven en verder nog een zus in België heeft en een broer in Argentinië. Hij verklaart verder dat hij voor zijn vertrek uit Venezuela handelaar was en een stand had waar hij onder meer eieren verkocht. Hij verklaart verder dat hij door de economische crisis en de stijging van de prijzen niets meer verkocht en dat hij en zijn vrouw slechts één maaltijd per dag hadden (notities, 11), maar dat hij ook steun kreeg van zijn zus die in België woont (notities, p. 13) en dat zij en zijn schoonbroer hem hielpen om naar België te komen (notities, p. 5). De Raad kan aannemen dat verzoeker zich in een moeilijke economische situatie bevond en minimaliseert geenszins de economische crisis in Venezuela en de gevolgen hiervan voor de bevolking maar stelt ook vast dat verzoeker desondanks niet aantoont dat hij, in geval van terugkeer, in de onmogelijkheid zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat hij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van extreme armoede en aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat de beoordeling van zijn medische problematiek en de mate waarin het gebrek aan toegang tot medische zorg in Venezuela een schending van het refoulementverbod inhoudt, tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort, en dat Raad, in het kader van de huidige beroepsprocedure in volle rechtsmacht tegen de beslissing van de commissaris-generaal, niet bevoegd is om dit te beoordelen.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29). Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker afkomstig is uit de deelstaat Anzoategui en daar gevestigd was tot voor zijn vertrek uit Venezuela. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de deelstaat Anzoategui actueel een gewapend conflict heerst zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET